

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci žalobce **P. P.**, bytem ..., zastoupeného JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D, advokátem, se sídlem Pivovarská 8, Vyškov, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2014, č. j. 14514/14/5000-14306-702642, takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předchozího řízení a obsah spisu

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho odvolání a potvrzena čtyři rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu (dále jen „Finanční úřad“) ze dne 29. 11. 2013, č. j. 5842594/13/2008-24801-103432; č. j. 5847474/13/2008-24801-103432; č. j. 5851769/13/2008-24801-103432; a č. j. 5852400/13/2008-24801-103432.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.

Žalobce byl podnikatelem, který dovážel ojetá auta z ciziny a prodával je.

Dne 9. 8. 2013 Finanční úřad vyhotovil úřední záznamy o stanovení daně z přidané hodnoty žalobci podle pomůcek za zdaňovací období prvního a druhého čtvrtletí roku 2011. Dne 12. 8. 2013 Finanční úřad poté vydal obdobné úřední záznamy ohledně třetího a čtvrtého čtvrtletí roku 2011. Tyto záznamy si žalobce převzal dne 19. 8. 2013. Ve všech záznamech Finanční

úřad uvedl, že jako pomůcky byly použity: údaje z přiznání k dani z příjmů fyzických osob za odpovídající období, výpisy z bankovního účtu, odpovědi lucemburské, belgické a italské daňové správy týkající se aktivit žalobce, poznatky získané z mezinárodní výměny informací „VIES“ a daňové informace od subjektu s totožnou podnikatelskou činností, odpovídajícího obratu a objemu vykázaných zdanitelných plnění. U poslední pomůcky uvedl, že se jednalo o autobazar s ojetými vozy dováženými po vlastní ose z Belgie a Itálie v objemu cca 140 000 euro čtvrtletně. Vozy byly následně prodávány koncovým klientům s průměrnou obchodní marží 12 %. Subjekt neměl žádné zaměstnance a prostory autobazaru měl v pronájmu. Finanční úřad v záznamech také uvedl, že jako výhodu přiznal žalobci možnost uplatnit nárok na odpočet daně při pořízení zboží.

Následně dne 29. 11. 2013 Finanční úřad vydal čtyři dodatečné platební výměry č. j. 5842594/13/2008-24801-103432; č. j. 5847474/13/2008-24801-103432; č. j. 5851769/13/2008-24801-103432; a č. j. 5852400/13/2008-24801-103432, kterými žalobci na základě pomůcek doměřil daň z přidané hodnoty za jednotlivá čtvrtletí roku 2011. Dodatečně vyměřená daň činila za jednotlivá čtvrtletí 1 537 329 Kč, 2 215 254 Kč, 3 723 438 Kč a 1 928 450 Kč.

Žalovaný ve svém rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce proti těmto platebním výměrům, k jednotlivým námitkám žalobce uvedl následující. Finanční úřad dostatečně ozřejmil, jak došel k marži 12 %. Ta byla stanovena podle srovnatelného subjektu, jak bylo vysvětleno v úředních záznamech ze dne 9. 8. 2013 a 12. 8. 2013. Bližší údaje o srovnatelném daňovém subjektu však žalobci sdělit odmítl s odkazem na § 65 odst. 1 písm. b) daňového řádu, podle kterého se nezveřejňují písemnosti, které mohou být použity při stanovení daně jako pomůcky, jejichž zpřístupnění daňovému subjektu by ohrozilo zájem jiného daňového subjektu.

II. Argumentace účastníků

Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně přezkoumal, zda byly naplněny podmínky, za nichž lze k vydání rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek přikročit. Konkrétně namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a to ze dvou důvodů. Za prvé nebyl obeznámen s tím, ke kterým výhodám ve smyslu § 98 odst. 2 daňového řádu bylo přihlédnuto a za druhé Finanční úřad nedostatečně odůvodnil, z jakého důvodu byla v případě žalobce použita jako pomůcka právě marže ve výši 12 %. Podle žalobce tedy nebyla splněna podmínka tzv. dostatečně spolehlivého stanovení daně za použití pomůcek a daň měla být s ním sjednána.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout a setrval na svých názorech z napadeného rozhodnutí. Podle něj Finanční úřad dostatečně ozřejmil, jakou výhodu žalobci při použití pomůcek přiznal. V úředních záznamech ze dne 9. 8. 2013 a 12. 8. 2013 je uvedeno, že žalobci byla přiznána jako výhoda možnost uplatnit nárok na odpočet daně při pořízení zboží. Marže 12 % byla stanovena podle srovnatelného subjektu, jak bylo také v úředních záznamech vysvětleno.

Při jednání žalobce setrval na svých argumentech učiněných v písemných podáních. Svou námitku ohledně neoprávněného použití srovnatelného subjektu rozšířil v tom smyslu, že zákon vyžaduje, aby srovnáváno bylo více subjektů než jeden.

Žalovaný setrval také na svých argumentech učiněných v písemných podáních.

III. Hodnocení soudu

Městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního) a dospěl k následujícím závěrům.

Předně se soud domnívá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek. Na s. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl, proč byly splněny zákonné předpoklady pro stanovení daně podle pomůcek. Podle § 90 odst. 4 daňového řádu neposkytne-li daňový subjekt potřebnou součinnost k odstranění pochybností, může správce daně stanovit daň podle pomůcek. Žalovaný uvedl, že žalobce nepředložil žádné důkazní prostředky požadované správcem daně a jeho pochybnosti tak neodstranil. Proti tomuto závěru žalobce žádné konkrétní námitky neuvedl. Vzhledem k tomu, že nepředložení dokladů znamenalo nemožnost stanovit daň na základě dokazování, jeví se závěr žalovaného, že zvolený způsob stanovení daně je v souladu se zákonem, jako správný a dostatečně odůvodněný.

Ke konkrétním námitkám žalobce v žalobě soud uvádí následující.

Podle § 98 odst. 2 daňového řádu stanoví-li správce daně daň podle pomůcek, přihlédne také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny.

K výhodám je správce daně povinen přihlížet tam, kde nějaké výhody zjištěny byly, a to buď na základě samotného tvrzení daňového subjektu, nebo jestliže vyplynuly v rámci daňové kontroly. Není povinností správce daně vyhledávat okolnosti, které by byly uznatelnou výhodou, je však nutné, aby byla ze správního spisu seznatelná správní úvaha o tom, zda správce daně mohl podle povahy výsledků daňového řízení u konkrétní daně nějaké výhody zohlednit či nikoliv (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 162/2006-114).

V nyní posuzované věci je z úředních záznamů Finančního úřadu ze dne 9. 8. 2013 a 12. 8. 2013 zřejmé, jaká výhoda byla žalobci přiznána. Šlo o nárok na odpočet daně. S tímto byl žalobce seznámen, neboť tyto úřední záznamy mu byly řádně doručeny, jak vyplývá z doručenek ve správním spise. Soud tedy nepřisvědčil námitce žalobce, že nebyl obeznámen s tím, jaká výhoda mu byla přiznána. Tato výhoda je ze správního spisu seznatelná.

Soud se také domnívá, že správní orgány žalobci dostatečně odůvodnily, proč u něj použily marži ve výši 12 %.

Podle § 98 odst. 3 písm. c) daňového řádu daňovou pomůckou je porovnání srovnatelných daňových subjektů. Uplatňovanou zásadou při použití pomůcek je, že užití pomůcky musí správce daně jasně identifikovat tak, aby se k jejich volbě a míře užití mohl daňový subjekt vyjádřit.

Podle městského soudu Finanční úřad takto postupoval. V úředních záznamech ze dne 9. 8. 2013 a 12. 8. 2013 žalobci srozumitelným způsobem oznámil, že pro výpočet marže použil údaje srovnatelného subjektu. Srovnatelný subjekt nemohl být blíže identifikován s ohledem na § 65 odst. 1 písm. b) daňového řádu, na což žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal. Nicméně srovnatelný subjekt byl pro dané účely identifikován dostatečným způsobem – oblastí a způsobem podnikání a obratem. Tímto způsobem správní orgány dosáhly dostatečné spolehlivosti při určení daně podle pomůcek. Výše uplatněné marže není arbitrární a soud ji nepovažuje ani za nepřiměřenou. Pokud žalobce měl za to, že jím dosahovaná marže byla zcela jiná, nic mu nebránilo proti této pomůcce v odvolání brojit poukazem na jiné konkrétní příklady jiných subjektů, což však neučinil.

Žalobce namítá, že není jasné, zda správní orgány vzaly v potaz podle něj klíčový parametr pro určení srovnatelného subjektu, za který považuje dobu, po kterou daný subjekt podniká. Podle něj je to podstatné, protože v prvních letech podnikání daňové subjekty vykazují pravidelně ztrátu, což je dáno zejména zřizovacími výdaji, apod. Soud se však nedomnívá, že v daném kontextu je tento parametr podstatný. Srovnatelný subjekt byl použit nikoliv pro odůvodnění výše zisku, ale pro obchodní marži, tedy rozdíl mezi cenou aut při nákupu a prodeji. Na tento údaj nemají žalobcem poukazované faktory týkající se nákladů při začátku podnikání vliv.

Soud nakonec nepřisvědčil ani námitce žalobce vznesené u jednání, že z použití množného čísla v § 98 odst. 3 písm. c) daňového řádu vyplývá, že je třeba vždy srovnávat více jiných subjektů. Podle soudu taková povinnost z tohoto ustanovení pro správce daně nevyplývá. Je zřejmé, že z podstaty věci je nutno vždy srovnávat minimálně dva subjekty. Vždy se srovnává subjekt, u kterého je stanovována daň podle pomůcek, s jiným subjektem. Tento jiný subjekt musí být podle tohoto ustanovení daňového řádu srovnatelný se subjektem, kterému je stanovována daň. Nicméně těchto jiných srovnatelných subjektů nemusí být více. Srovnatelnými daňovými subjekty ve smyslu tohoto ustanovení je třeba rozumět daňový subjekt, kterému je daň podle pomůcek stanovována, a srovnávaný daňový subjekt. Proto již srovnání s jedním jiným subjektem pro účely tohoto ustanovení postačuje.

Podle názoru soudu tedy v konečném důsledku správní orgány dostatečným a přesvědčivým způsobem odůvodnily použití konkrétních pomůcek při stanovení daňové povinnosti žalobci. Tyto pomůcky byly vhodné a přiměřené v dané situaci a došlo jimi k dostatečně spolehlivému stanovení daně ve smyslu § 94 odst. 4 daňového řádu. V daném případě nebyl důvod pro sjednání daně, kterého se žalobce dožadoval, neboť tento způsob správce daně použije pouze tehdy, nelze-li daň stanovit ani na základě dokazování ani podle pomůcek. Správce daně měl k dispozici takové poznatky, že daň bylo možno stanovit podle pomůcek. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. října 2017

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu